

θερμῶς, ὡς ὁ Πέτρος, λαμβάνει τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν· οἶδα τοῦ θεοῦ μου τὴν ἀγαθότητα· οἶδα τοῦ πατρὸς μου τὴν ἡμερότητα· ἐλέησει με μετανοοῦντα, ὃν οὐκ ἐκόλασεν ἀμαρτήσαντα. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Προσέθηκε τῇ καλῇ βουλῇ τὴν πράξιν τὴν ἀγαθὴν. Δεῖ γὰρ ἡμᾶς οὐ μόνον βουλεύεσθαι τὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀγαθὰς ὁρμὰς δεικνύειν ταῖς πράξεσι.

Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος τοῦ τόπου, πλησίον δὲ ὄντος τῷ τρόπῳ²⁹, καὶ τὰς χεῖρας συχνῶς ἐπιβρῆγνύντος, καὶ τύπτοντος τὸ ἴδιον στῆθος, ὡς τῶν πονηρῶν λογισμῶν [ὑπάρχον] ἐργαστήριον, καὶ τὸ πρόσωπον προσηλῶντος τῇ γῇ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαιτοῦντος δοῦναι συμπρεσβευτὰς τὰς τῶν δακρύων σταγόνας, καὶ προμελετῶντος τὴν ἀπολογία, φθάσας ἀνεβόησε³⁰ φωνῇ μεγάλη μετὰ δακρύων λέγων· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Ἥμαρτον, οἶδα, Χριστέ Δέσποτα καὶ Θεέ· ἐμὰς ἀμαρτίας σὺ μόνος ἐπίστασαι. Ἥμαρτον, ἐλέησον ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης. Οὐκ εἰμι ἄξιος εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπειν καὶ παρακαλεῖν σε τὸν ἀγαθόν μου δεσπότην, γέμων μεγίστων καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων. Ἐλέησον ὡς ἀγαθὸς Θεὸς ὃν ἀεί· ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Οὕτως ἰκετεύοντα ἐκ βάθους τῆς καρδίας εἶδεν αὐτὸν ὁ βλέπων πλημμελοῦντας, καὶ παραβλέπων ἀμαρτάνοντας, καὶ περιμένων αὐτῶν τὴν μετάνοιαν· εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη. Πατὴρ γὰρ ἦν τῇ χρηστότητι, εἰ καὶ Θεὸς ὑπῆρχε τῇ φύσει. Καὶ δραμὼν ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Οὐκ ἀνέμεινε τὸν προσκρούσαντα πλησίον ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ προαπήντησε προθύμως. Καὶ οὐκ ἐβδελύξατο τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ὡς ταῖς κηλίσιν τῆς ἀσωτίας κατὰστικτον καὶ μεμιασμένον, ἀλλὰ ταῖς ἀχράντοις αὐτοῦ χερσὶ περιλαβὼν κατεφίλησεν ἀπλήστως τὸν πάλαι ποτὲ ποθοῦμενον. Ὡς τῆς ἀφάτου τε καὶ φοβερᾶς εὐσπλαγχνίας! Ὡς παραδόξου φιλανθρωπίας! Ὡς ξένων σπονδῶν! Ὡς ξένων καταλλαγῶν! Ἐπεισεν εὐθὺς τὸν Θεὸν εἰς ῥοπὴν μίαν καὶ συγκαταβῆναι τοῖς δάκρυσι, καὶ παραδραμεῖν πλήθος τοσοῦτον ἀμαρτιῶν.

Εὐθαύμαστος ἐνορῶν Θεὸν κολακεύοντα ἀμαρτωλόν· ὃ τῆς στοργῆς τῶν σπλάγχνων τῶν πατρικῶν! Ὁ ἀμαρτωλὸς ἐπὶ γῆς ἐδάκρυσε, καὶ ὁ μόνος ἀναμάρτητος οὐρανόθεν ἑαυτὸν πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν ἐπέκλινε. Τίς εἶδέ ποτε ἀμαρτωλὸν ὑπὸ Θεοῦ κολακευόμενον; τίς εἶδέ ποτε τὸν δικαστὴν, κατὰδικον θεραπεύοντα; τίς εἶδέ ποτε κατὰκριτον κολακευόμενον; Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς παρακαλεῖ, ὡς ποτε τὸν Ἰσραήλ. Λαός μου, φησί³¹, τί ἠδίκησά σε, ἢ τί παρηνώχλησά σοι; καὶ νῦν τὰ αὐτὰ γίνεται καὶ ἐγένετο³², ἐπειδὴ οὕτως ὁ εὐκατάλλακτος βούλεται Θεὸς, οὕτως εἴωθεν ὑφ' ἑαυτοῦ νικᾶσθαι ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως.

29) Διὰ τοῦ τρόπου ἦτον πλησίον, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ. 30) Ἀπὸ ἀπολύτου γενικῆς μετοχῆς εἰς ταῦτα προσωποῦν ἔπῃ· σημείον παντελοῦς ἐκπτώσεως τῆς γλώσσης.

31) Ησ. Ε', 3. 32) Τὸ νῦν οὐ φέρεται πρὸς τὸ ἐγένετο· ὁ δὲ Καὶ ἀντὶ τοῦ ὧς.